

El gran encaix

26/08/2015

ALBERT PUNSOLA

(/AUTOR/ALBERT-
PUNSOLA-44)

Periodista

Un dels meus avis era linotipista i va morir el 1973 de manera que no tenir temps de veure com la seva professió s'apagava per culpa de l'evolució tecnològica. De fet, processos com aquest són constants en la història de la humanitat i, forçant el símil, recorden el destí de nombroses espècies animals i vegetals que, malgrat mostrar un gran

vigor durant períodes de temps llargs, acaben desapareixent.

(F)

La mort de les professions hauria de ser rellevant per a la història i la nostàlgia, però molt menys per a la societat en sentit ampli. Cal esperar que sortiran noves necessitats que generaran noves feines i nous especialistes. El que sí hauria de ser motiu de preocupació és constatar que en un indret existeixi una gran quantitat de feina pendent i que, amb una població teòricament més preparada que mai, ni la feina es faci ni la gent treballi.

Anem a un cas concret. El parc d'immobles de Catalunya es troba en una situació, diguem-ne, millorable. A principis de 2015 la premsa va informar que només 1 de cada 4 edificis de Barcelona aprova la inspecció tècnica obligatòria, una dada que probablement seria extrapolable al conjunt del país. Es fa difícil de comprendre que al mateix temps la major part dels arquitectes del país (70%) o bé estan a l'atur o bé tenen un salari molt baix, com indicava fa uns mesos la politòloga Judit Carrera en un interessant article al diari Ara, amb el títol de *Rehabilitar l'arquitectura*. En aquest mateix article recordava que l'associació [Arquitectes de Capçalera](http://www.habitatgeciutat.com/ca/arquitectes-de-capcalera) (http://www.habitatgeciutat.com/ca/arquitectes-de-capcalera) té entre les seves propostes crear la figura de l'arquitecte de referència (o de capçalera) que vetlli per la salut d'un edifici, una proposta que, afortunadament, s'obre camí.

La pregunta és si ara que hem de construir un nou país, i pensar més estratègicament que mai en el nostre futur, es poden deixar les solucions de problemes tan greus només a la voluntat dels col·lectius professionals més conscients. Evidentment, benvinguda sigui aquesta voluntat, però no hi hauria d'haver compromisos, suports i una clara aposta estratègica del poder públic? Les intervencions en els edificis és un camp immens per generar ocupació i no és l'únic. El manteniment dels boscos, la gestió sostenible del turisme, els serveis de mobilitat sostenible amb vehicles compartits, les consultories d'eficiència energètica...

És segur que no totes les possibilitats es podran materialitzar de forma immediata, però com a mínim haurien de ser inventariades i estudiades. El rendiment econòmic -en altres paraules la viabilitat- s'ha de mirar amb cura, lluny del curterminisme que pot portar al fiasco. És bo tenir presents les desafortunades paraules pronunciades el 1977 pel president de l'empresa nord-americana Digital Equipment, Ken Olsen: "no hi ha cap raó per la qual una persona vulgui tenir un ordinador a casa". Cal comptar amb els fenòmens disruptius, que poden girar la realitat com un mitjó i que no solen anunciar-se amb gaire antelació.

(F)

Si la societat en què vivim segueix pel camí que marquen tendències com el *cradle to cradle* o l'economia del bé comú -per citar-ne dues amb potencial transformador- el sacseig en el món de les professions pot arribar a ser tan profund com la que va tenir lloc durant la revolució industrial. És atrevit parlar del futur però s'intueix que, junt amb destreses molt concretes lligades al coneixement de nous dispositius, faran falta també capacitats relacionades amb la visió global per poder copsar la complexitat dels processos i donar respostes que no hauran de ser *tecnològiques* en tots els casos. Un exemple podria ser la gestió de conflictes ambientals i territorials com el de la MAT. I no es poden oblidar ocupacions que esdevindran imprescindibles en relació a l'envelliment de la població, com la de tècnic sociosanitari.

Facilitar un gran encaix entre les necessitats de la societat i les capacitats de les persones no és una tasca fàcil i, de fet, podria esdevenir en si mateixa una nova professió amb el suport de l'anàlisi sofisticada de dades. El que és important és revoltar-se absolutament contra l'acceptació resignada de l'atur estructural. Certament, són nombroses les opinions (d'economistes) que assenyalen que aquest és el nostre destí inexorable, però el destí es construeix amb decisions i, si poden ser lliures, encara millor.

Periodista **Etiquetes:** [Catalunya](#) (/etiquetes/catalunya)

Share 0

Tuit

 (<https://plus.google.com/share?url=https%3A//www.sostenible.cat/opinio/el-gran-encaix>)

 (<https://www.sostenible.cat/print/opinio/el-gran-encaix>)

Relacionats

Butlletí

Correu electrònic *

Subscriu

[Enviaments anteriors](#) (/newsletter/sostenible)

(/)

Revista de la **xarxa** de ciutats
i pobles cap a la sostenibilitat

**Diputació
Barcelona**

(<http://www.diba.cat>)

[Arxiu](#) (/arxiu)

[Continguts per categoria](#) (/tagclouds/chunk/3)

[Continguts per etiqueta](#) (/tagclouds/chunk/1)

[Continguts per municipi \(/tagclouds/chunk/2\)](/tagclouds/chunk/2)

[Avís legal \(http://www.diba.cat/avislegal\)](http://www.diba.cat/avislegal)

[Contacte \(/formulari/contacte\)](/formulari/contacte)

[RSS \(https://www.sostenible.cat/pagina/rss#overlay-context=\)](https://www.sostenible.cat/pagina/rss#overlay-context=)

[https://www.facebook.com/Sosteniblecat-146513494888\)](https://www.facebook.com/Sosteniblecat-146513494888)

[http://www.twitter.com/xarxasost\)](http://www.twitter.com/xarxasost)

[http://youtube.com/xarxasost\)](http://youtube.com/xarxasost)

[\(rss.xml\)](#)